

Joan Pau II als altars

Dij, 20/01/2011 per Marta Nin

[Una catalana a Roma](#)

✖ A Catalunya la [notícia](#) de la imminent beatificació de Joan Pau II no ha suscitat un interès especial. Els cristians de Roma l'han acollit, en canvi, apassionadament. Divendres de la setmana passada, quan es va fer pública, es respirava a la Ciutat del Vaticà una alegria ben palesa i manifesta, compartida en general per tothom. I vaig tenir la sensació que qui estaven més contents, o si més no ho expressaven així, eren els porters i les administratives.

Fora de la muralla lleontina, també els fidels de les parròquies i fins i tot "cristians anònims" demostraven la seva alegria. Joan Pau II és el més romà de tots els papes. En un quiosc, en un bar, en una benzinera podreu trobar una imatge de Wojtyła. D'un altre papa no la hi trobareu.

Aquesta passió i devoció populars per Joan Pau II es poden extrapolar amb més o menys intensitat a la resta d'Itàlia i també d'altres indrets. I és aquesta la raó per la qual la causa de beatificació ha passat per un carril preferencial permetent-li batre tots els rècords de la història recent.

La magnitud històrica del seu pontificat es fa difícil de resumir. Va ser el primer pontífex que va visitar una sinagoga, una mesquita, un temple budista. Davant la imminència d'una possible guerra nuclear, va convocar tots els líders religiosos del món a Assís i va pregar amb ells demanant la pau. Peça clau en la geopolítica planetària, va ser un dels artífexs de la caiguda del mur de Berlín. Viatger infatigable, va besar la terra de tots els continents. Es va agenollar i va demanar perdó pels pecats de l'Església. Defugint qualsevol compromís polític, va alçar la veu contra les guerres preventives dels Estats d'Units. Figura carismàtica i mediàtica, va conquistar l'apreci de molts no creients. I davant d'una societat que arracona els vells i els malalts va voler estar al timó de la barca de Pere fins al final del seu patiment.

Però vint-i-set anys de pontificat donen per molt. També per alguns punts no resolts. Com la gestió dels casos d'abusos sexuals o la impunitat vers Maciel, fundador dels Legionaris. En aquest sentit, cal dir que Joan Pau II estava a l'obscur de la veritat. I possiblement desconfiava de les acusacions de pedofília perquè precisament aquest era el delictes que la policia polonesa imputava falsament a qui combatia la dictadura comunista. També hi ha l'ombra de l'escàndol financer amb Marcinkus, o l'escàs control exercit sobre la cúria romana.

Precisament per la magnitud històrica del pontificat de Joan Pau II, i sense posar en dubte les virtuts heroiques del papa polonès emergeix l'interrogant sobre si era realment necessari accelerar d'aquesta manera la causa de beatificació, perdent així tota perspectiva històrica.

La resposta de l'Església és que beatificar Joan Pau II no significa avalar totes les seves opcions històriques. De fet, així [es va expressar](#) el mateix Wojtyła quan va beatificar Joan XXIII i Pius IX. I, Gian Maria Vian, director de *l'Osservatore*

Romano, ratifica aquesta línia en una recent [entrevista](#): «Amb la beatificació l'Església demostra la santedat personal d'un servent de Déu. En el cas d'un papa com Wojtyła s'ha valorat no tant el seu pontificat o les eventuals ombres, sinó l'extraordinari perfil personal i espiritual de l'home».